

LA CAMPANA DE GRACIA

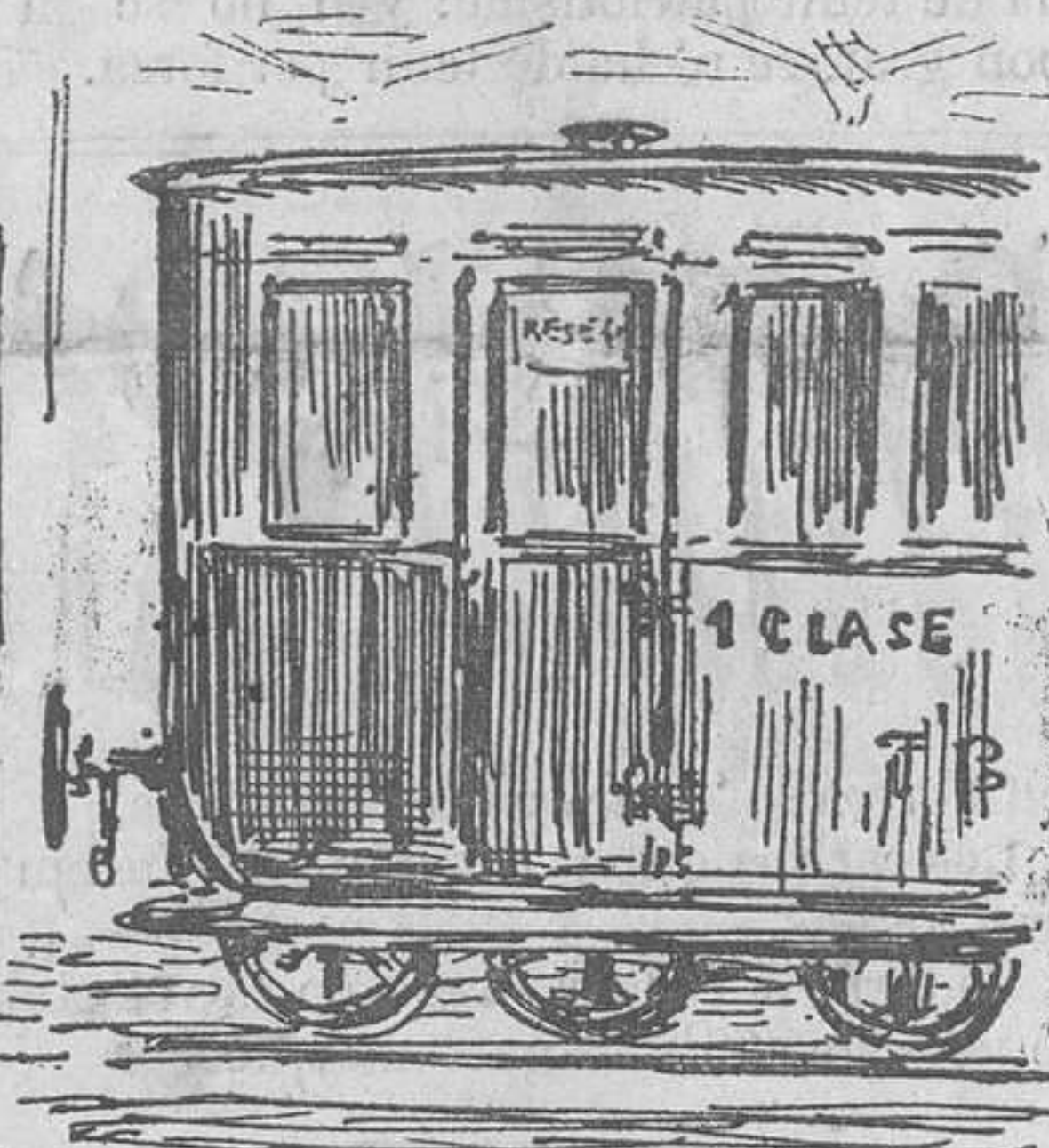
ACTUALITATS.

LA PRIMERA RESERVA

RESERVAT PELS SENYORS

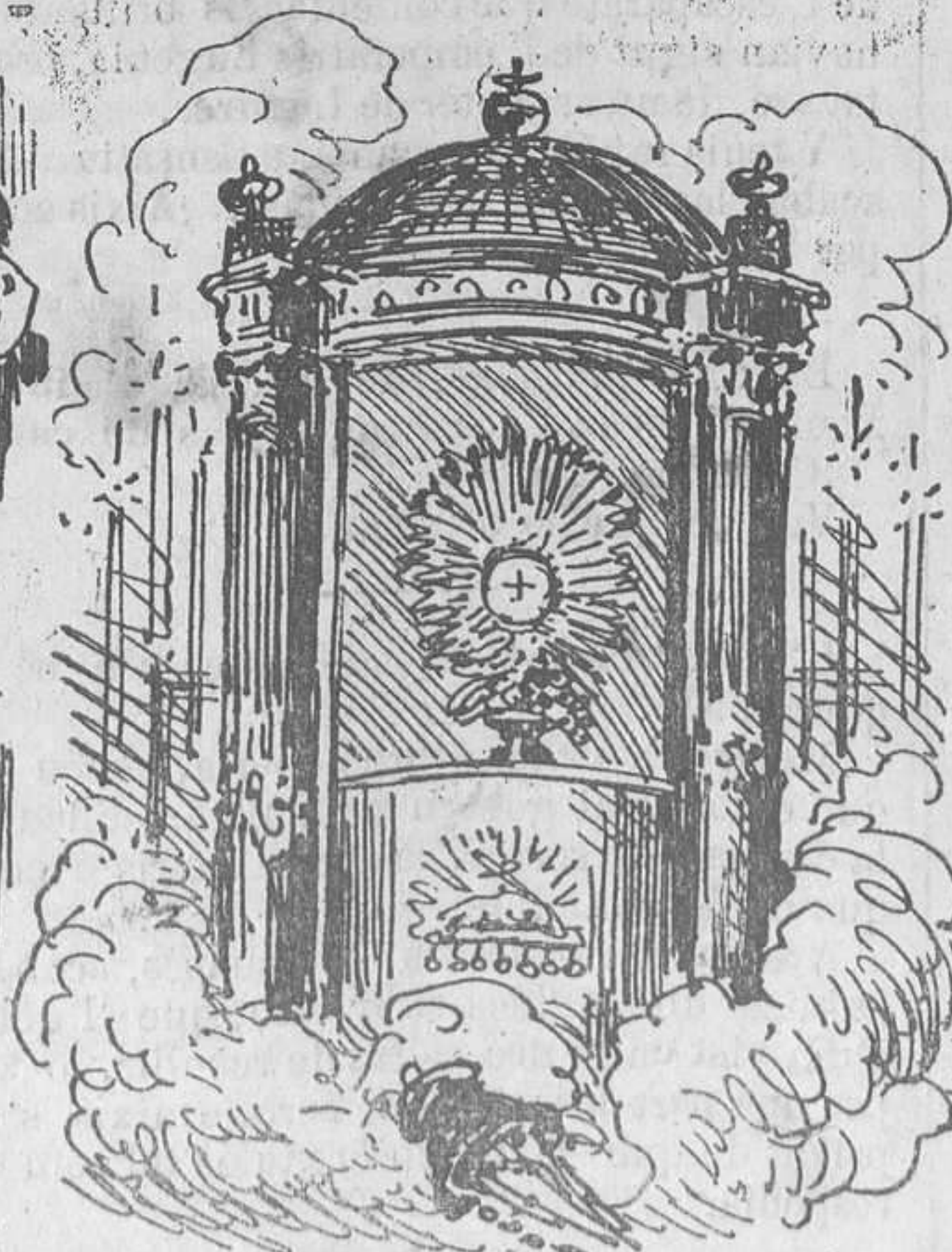
ID. PER LAS SENYORAS

UNA COSA DITA AB MOLTA RESERVA

MUSEO RESERVAT

LA RESERVA EN LA YGLERIA

LA MILLOR DE LAS RESERVAS

Las reservas.

SUSCRIPCIÓ

EN FAVOR DE LAS FAMILIAS NECESITADAS DE LA HEROICA VILA DE TORTELLÁ.

Suma anterior.	826 reales.
Rufo Duque.	10 "
J. S. F.	10 "

Total. . . . . 846 reales.

Los fondos que 's recaudin serán enviats á la diputació provincial de Girona.

En la llibrería de 'n Lopez, Rambla del Centro, queda oberta la suscripció.

RESERVAS.

s molt sensible diuen los pares de familia: are que 'l noy m' arribava á l' edat en que acabava la carrera ó l' ofici, are que tenia un porvenir obert davant sos ulls, tenir que abandonar-ho tot per agafar lo fusell!...

Molt sensible, es en efecte y no ha de trobarhi cap gust lo govern de la República que al cap-de-vall es lo govern del poble pèl poble, en que aixís succeheixi; pero mes sensible es encare que 'ls carlins gambin per las nostras comarcas com una manada de llops desfeta, mes sensible es encare que 'ls cuchs que devoravan lo cadáver del absolutisme se passejin asquerosament per Espanya, com si 's passejessin per un cementiri, y molt mes sensible es la apatia de las classes conservadoras que fins are havian mirat la República, quan tenian por de desórdres, ab gran desconfiansa, y després quan vejeren que 'l lleó no era tant fiero com lo pintavan, ab la rialla desdenyosa als llabis....

Y després de tot: lo servey ha de durar un any y encare potser no 'l durará, si ab lo reforç que rebrá l' exércit logrem exterminar á la carlinada, que desde que governa en Castellar t'el susto á l' ánima, y vá bèn bèn de capa cayguda...

Lo sensible era quan hi havia reys. Llavors cad' any tenia lloch la rifa de carn humana.

¿Ab quin objecte? Ab lo de sostenir no l' idea de la patria, no l' idea de la llibertat, sino la tiranía, 'l privilegi y la injusticia.

Ja sabem que llavors los duenyos de las pesetas ho trobavan bèn plá. Los queya quinto un noy?... Ab uns quants grapat's d' or trobavan qui hi anava per ell.

Y d' aquesta manera succehia una cosa: que 'ls fills dels pobres, los fills dels que no tenian res per perdre, eran los qui sostenian l' hisenda dels rics, los privilegis dels poderosos, eran los qui sostenian l' ordre, porque cap crit subversiu turbés la tranquilidat de la gent de pesetas, eran los qui sostenian lo sufragi vinculat en ells, á fi de que 'ns donés sin ab sos vots, lo govern que millor á n' ells los convingués, eran en fi 'ls forsats esclaus de una classe poltrona y bèn acostumada.

Llavors era sensible que una familia pobre hagués de despèndres de un tros de las sèvas entranyas, hagués de despèndres del jornal de un fill qu' era tal vegada 'l seu sustento, sacrificantlo no á l' idea de patria que es de tots, no á l' idea de llibertat que per tots brilla, sino en benefici de las classes conservadoras, en benefici dels reys, en benefici de tots los privilegis.

Pero are....

Are no hi ha res que dir.

¿No 's queixavan alguns de que la República la voliam únicament pèls republicans?.. ¿No's reyan de nosaltres ab desconfiansa, quan los deyam que la República era de tots y per tots?..

Donchs are ha arribat l' hora de probarho. La República es de tots y per tots, y per ço volém que en aquestos moments de perill siga defensada de tots y per tots, sense distinció de classe ni gerarquia, considerant al home com á ciutadà, igual absolutament en drets y

en debers igual també, y no mirantlo baix lo punt de vista de la sèva posició ó de la sèva fortuna.

No 's queixin donchs las classes elevadas, ja que si haguéssem hagut de tractarlos, aplicantlos la pena del Talió, ó siga la de *dent per dent*, en aquestas horas los seus fills exclusivament defensarian lo patrimoni dels pobres y dels obrers, de la mateixa manera que 'ls obrers y 'ls pobres, quan ells governavan, si 's plau per forza havian de defensar son patrimoni...

Pero nosaltres tant renerosos com nos suposan generalment, sino tenim lo cor d' àngel, tenim al menos lo cor d' home, y únicament obrém moguts per l' esperit de justicia, per la véu de la rahó y per los nobles impulsos de l' igualtat.

Y després de tot, que 's posi tothom la mà al pit y que diga si es ó no necessari 'l llamament de las reservas á las armas.

Per evitarho hém probat tot lo que hi ha que probar: hem aumentat lo sou del exércit, hém creat cossos franchs y sempre hém topat ab l' apatia dels mals espanyols, y mentres tant los carlins han anat creixent, creixent com la plaga de la llagosta.

Donchs per espolsar las orellas á n' aquestes espanyols de pega, que fins are havian escoltat com qui sent ploure, la pluja de sanch malaguanyada que ha caigut sobre l' Espanya deviam cridar á las reservas. Are que tindrem á sos fills en la montanya rodejats de perills, plens de penalitats y de fatigas s' interessaran en que s' acabi aquesta guerra, que fins are havian mirat ab la mes complerta indiferencia, sempre que á n' ells no 'ls perjudicava y perjudicava al vehí.

Que 's desenganyin. Hi ha moments que s' ha de tenir patriotisme: y si no se 'n té de bon grat, se n' ha de tenir per forza.

BATALLARAS

Cabrera se 'n torna á Alemania.

Los carlins que l' esperan se quedan ab un pam de nas.

Lo tigre del Maeztrazgo no 's vol embolicar ab aquesta cáfila de gats masqués.

Al passar en Víctor Manel per l' exposició de Viena, diu que 's pará tot pensatiu davant de l' escaparate que contenia 'ls brillants que havian sigut de l' emperatris Eugenia, propietat are, de un argenter de Londres.

Y tenia rahó de permanceixe pensatiu.. Aixís acaban las vidas desordenadas... ¡Aixís acaban per lo tant las monarquías.

Baix las murallas, de Tolosa, l' intrépit Loma vá copar á dos companyías de carlins. ¡Copenhó! minyons.

Vull dir que ho brindém.

L' esquerra de l' Assamblea es bèn bèn esquerrana.

Mentres aquella estigué oberta, no féu mes que entorpir al govern republicá, dificultant la discussió y sortint sempre ab ciris trencats que no donavan llum.

Are que las sesiones s' han suspés, acaba de publicar un manifest subversiu, que 'l govern s' ha vist en la necessitat de recullir, lo qual per una part desaprobém, porque aixís s' ha privat de que 'l públich lo xiulés tal com corresponia.

Entre las firmas que autorisavan lo manifest de l' esquerra, hi figuravan notablement la de 'n Fuillerat.

¿No saben?

Aquell andalús diputat pèl Clot, que ha renyit ab lo govern, porque aquest no ha volgut colocar á tots los mansos qu' ell proposava.

Los carlins, diuen que están tant dividits. No seria estrany que n' hi hagués molts de dividits, y dividits de tal manera, que no hi há al mon aygua-cuit que 'ls enganxi.

L' artilleria en l' acció d' Allo y Dicastillo, y en la de Casserras vá treballar lo que se 'n diu ab tota la perfecció.

Y en quan al pobre que 'l toqui de plé á plé alguna granada, que busqui qui l' enganxi.

Italia y Prussia 's posan d' acort.

Ab aquest motiu los capellans de Prussia y de Italia comensan á seguir la moda dels capellans d' aqui.

Se deixan lo bigoti...

Véus'aquí un rey y un emperador que comensan á ferse mes simpátichs que 'ls republicans de la dreita de 'l Assamblea de Versailles.

Res mes salat que las reunions dels conservadors.

Y res mes salat que las reunions dels radicals.

Los uns se divideixen: los altres fan lo mateix. Y aixó que no hi ha Amadeos per explotar.

Uns quants se declaran republicans unitaris: altres arriban fins á declarar-se federals y n' hi ha que 's reservan l' opinió per declarar-se alfonsins, quan l' ocasió 's presenti.

L' un condemna al altre porque fá aixó: l' altre condemna al un porque fá alló. Lo d' aqui diu que s' ha de seguir la marxa de la llibertat: lo d' allá que s' ha de tenir conseqüencia: en Topete assegura que may será Alfonsí...

En fi arman una gresca, que 'l país no pot menos qu' exclamar:—De caure á las vostras grapas, *liberáanos domine*.

Tot lo cupo los reservas anirá á servir.

Quants mes serán, menos los carlins riuran.

Los cops de canyas son tant fatals als carlins com á las serps.

Un cop de *Canyas* los ha costat lo pá á las alturas de Casserras.

Al impuls de nostras tropas foren desallotjats de sas fermidables posiciones, de las quals fugiren haventhi deixat mes de trescents dels seus.

¡Gloria al exércit republicá que ab tanta bravura sapigué conduhir lo convoy á Berga, á aquesta vila heroica que 's veyá assediada per la carlinalla y que ja mirava acabarse las municions y 'ls queviures!...

Lo batalló del Estévanez, al venir de passar revista, doná varios crits de «Morí Castellar» «¡Vivan los cantons!»

Del dit al fet hi ha una gran distancia.

Menos n' hi ha encare de la Porta del Sol á la *Cárcel de la Villa*.

O sino que 'u digan los milicianos del Estévanez.

Res mes criminal, res mes inaudit, res mes infame que 'l bombardeig de Alicant pèls piratas de Cartagena.

—Diners ó la vida, digueren á aquella ciutat.

—Los diners y la vida 's defensan, contestaren los alicantins, y prompte 's veje á barcos espanyols bombardejar á una ciutat espanyola, y á n' aquesta en la dura presició de fer foch contra 'ls barcos de la nostra patria.

Fransa, Inglaterra y Prussia, representadas per las sèvas esquadras contemplaren impassibles aquest crim horrendo. Tal vegada 'ls estrangers se fregavan las mans de gust al veure las nostras desgracias.

Las malediccions eternas de l' historia son poch cástich pèls piratas de Cartagenal...

Los carlins van de capa caiguda. Ab setze mil homes sitian á Tolosa. Loma ab un grapat de valents los fá besar la pols una pila de vegadas.

Moriones ab set mil homes no mes vola á socorre l' heróica vila.

Setze mil carlins, com setze mil aucells fugen desbandats á l' olor de 'n Moriones, que no dú la meytat sisquera de las forsas qu' ells posseheixen.

Ah! qu' entrin las reservas en caixa, y tots aquests castells de cartas que han aixecat los carlins aprofitantse de las nostras disensions, caurán á una bufada de vent.

REPICHHS

En Roch Bárcia al sortir los barcos de Cartagena per anar á piratejar á las vehinas costas féu un discurs en cada un d' ells.

—Presidaris, devia dir: jo 'us he redimit, anéusen á redimir lo cantò murciá.... que jo mentres tant aprofitarè la vostra ausencia, anántme'n d' aquest infern ab ios butxacas plenas.»

Pero... pobre Roch!.. Martxan los barcos, se 'n vá á casa: l' endemá dematí tréu lo nas pèl balcó y 's véu á l' acera á quatre presidaris... Se torna vert, perque 'l ciudadá Roch es esgroguehit y mes groch de lo que es ja, no se 'n pot tornar. A pesar de tot surt de casa: los quatre presidaris, dos á cada costat lo segueixen. Fá com aquell qui no 'ls véu, torsa en una cantonada y sempre 'ls presidaris darrera. Se 'n vá al port y llavors mes que may lo segueixen los presidaris ab uns ulls mes oberts que las butxacas dels cantonalistas.

Desesperat al veure que 'l vigilan se 'n torna á casa sèva, mústich y ab lo cap baix y no recordantse entre-mitj de sa perturbació que fou ell qui obrí las portas del presiri, esclama pèls sèus budells:

—Dèu mèu: en quins temps hém arribat!... La gent honrada véure's vigilada pèls presidaris mes desenfrenats!..

Isabel de Borbó volia anar á Pau á passar una temporada.

Pero ha sapigut que la dona del *niño* Bobby s' havia adelantat, y per no trobarse juntas, ha desistit.

¡Quinas batussas, quinas esgarrapadas, quins xisclets no hi hauria hagut entre la marmanya Margarida y la pescatera Baleta!..

Víctor Manel ha sigut nombrat coronel prusíá.

¡Alsa amigo!.. Jo hagnés sigut del emperador Guillermo l' eligeixo cuyner imperial. Al menos hauria menjat bons macarrons!

Suposan qu' en Dorregaray treballa per Alfonso.

Si es casat y tèn un nen que 's diu Alfonso, y vá per agabellar una fortuna robant á tort y á dret, no hi ha dupte: treballa per l' Alfonso.

Los carlins han aixecat lo bloqueig de Olot. Dèu á fet por als partidaris de Dèu, petróleo y rey.

En Martos, en Serano y en Sagasta han quedat sols y abandonats dels sèus antichs partidaris.

Trinitat santíssima! Trinitat gloriosíssima!.. Trinitat incomprendible. Ja ningú t' adora perque tothom véu qu' ets enganxada ab pasta de turró.

L' arcade de Sevilla 's diu Eduardo Aguirrevengoa.

¡Pobres sevillans! No 'ls arrendo la ganancia, si han de pronunciar gaire sovint lo nom del arcade.

Un jove de las reservas, nos remet la següent sentida poesia:

¡ADEU SIAU!

Sento una veu angustiosa
Que 'l cor fá glatír airat;
Que 'l ompla de patri entusiasme;
Y en mas venas bull la sanch.

¡Ay! es la veu de la patria.
Que crida á sos fills aymats,
Que la lliurin, que la salvin
De las mans de vils tirans.

¡Ay patrial! ¡la mèva patrial!
No será ton crit en vá:
Bons fills tens, bons Espanyols,
Ans que tot, t' hem de salvar.

Per tu nostras tendras vidas
Anem á sacrificar,
Y eix sacrifici, la gloria
Á tots patria 'ns donará
¡Adeu siau! los que 's quedan
La patria 'm crida: m' en vaig;
¡Adeu siau! ella m' ho mana,
¡Adeu siau!

No ploréu, la mèva mare,
Perque á la guerra me 'n vaig;
No 'us dongui fresa l' ausencia,
No vos acabi 'l pesar;
Que quan la veu de la patria,
En tan solemnes instants
Nostras vidas nos demana,
Com qu' es sèva nostra sanch,
Gota á gota habem de darla
Fins l' últim sospir llansar,
Perque en nostra sanch banyantse
Los soldats dels vils tirans,
Sos crims pugan redimir,
Sos errors al contemplar.
No ploréu, donchs, mare mèva,
No ploréu donchs si m' en vaig
¡Adeu siau! ¡ho vol la patrial!
¡Adeu siau!

Mare mèva, mare mèva,
Prou sospirar, prou plorar;
Vos teniu por qu' una bala
Travessi mon cor aymant,
Y la vida se n' en emporti
D' aquell á qui l' havéu dat.
Tanqueu sentiments tant tendres
Dins vostre cor maternal;
Penséu sols que ho vol la Patria,
Y si moro en lo combat,
Com las mares Espartanas
Preguntéu á los soldats:
—¿Qué passa?

—¡Lo vostre fill
Ha mort!, vos contestarán.
—No es aixó lo que pregunto,
«Si la patria s' ha salvat.»
Dirán, si. Mon sacrifici
No haurá sigut donchs en vá.

Ploreu llavors, mare mèva,
Mes, vulla 'l dol mitigar
Lo saber que per la patria.
La vida jo vaig donar.

Vos hauréu perdut un fill
En defensa d' uns drets sants.
Podreu dí: ha mort per la patria;
Ma patria son mos germans,
Es ma mare, es ma estimada,
No ploréu donchs, si me 'n vaig,
¡Adeu siau, mare mèva!
¡Adeu siau!

No ploris tú, aimada mia,

Angel meu, cessi 'l plorar;
No llansin tos ulls mes llágrimas,
Que massa que n' han llansat.
Tranquila 't vegi, m' aymia,
Que 'm trenca 'l cor ton pesar,
Y si ploras, lo valor
Mè faltará en lo combat.
Si las balas me respectan
Ditxós me veuras tornar,
Ab lo cap alt, plé d' orgull,
Lo cor, com sempre constant,
Puig sempre ha glatit per tú,
Per tú sempre glatirá.
Ton nom y 'l de la mia mare
Mos llabis pronunciarán
Cuant la bélica corneta
Mani ab clara véu l' atach.
Ton recort, si estás tranquila,
Valor y fé 'm donará,
Y al crit de «La patria mana!
«¡Mon amor ho voll!» Veurás,
Com rodejat d' enemichs
Plens d'odi, sedents de sanch,
Sabré cumplir mon deber,
Sabré ferir y matar,
Fins que 'l pit plé de feridas,
Fins que 'l brás rendit, cansat,
Fins que dessantrat lo cos,
Fins que mos ulls apagats
Ne sian y en terra caigui;
L' ultim sospir al llansar,
Será un adeu á ma patria,
A ma mare y mos jermans;
Y morats los ja frets llabis,
¡Adeu m' aymia! dirán,
¡Adeu siau, tots, per sempre!
¡Adeu siau!

ALA.

Lo govern ha establert amonestacions á n' ais periódichs que en la publicació de noticias infringeixin las disposicions que tèn donadas.

La primera es de franch, la segona costa tres mil pelas y la tercera la mort del periódich.

Per evitar aquestas amonestacions hi ha qui pensa publicar un periódich ab llicencia closa.

D. Joan de Borbon s' ha unit ab los carlins.

Un ximple més.
Y aquest si que no va de riure, que tocat del bolet lo varen declarar los metjes que 'l visitavan.

Los cantoners de Cartagena han mort al Sr. Leal jefe del batalló sublevat de Mendigorria. Un batalló sublevat que tèn per gefe un home *leal!*..

Y uns cantoners que assessinan als gefes dels cossos que 's sublevan á favor d' ells, son misteris d' aquest tripi-joch, ó joch de tripas que se 'n diu moviment cantonalista.

Al passar en Cucala per un poble de Valencia las donas l' hi besavan l' escapulari...

Sent carlins encare que l' hi besessin un saltra cosa no seria estrany.

¡Com que 'ls gossos carlins també s' ho be-an!..

En temps de la monarquía un soldat demaná á son gefe llicencia per tres dias al objecte d' anar al seu poble. Un cop hagué obtingut aquesta, se 'n aná á l' estació y prengué tarqueta de ida y vuelta.

En lo mateix vagó qu' ell hi anava un capellá.

Lo soldat no feya res mes que renegar y jurar. Lo capellá abaixava 'l cap fent lo santarutxo.

Per últim l' hi digué:—Home, calleu, calleu... ¡No estéu veient que parlant d' aquesta manera vos dirigiu camí recte cap al infern...

—No 'm fá res, replicá 'l soldat. Ja estich ben assegurat: porto bitllet de ida y vuelta...

Al conde de Chambord que tantas ganas t'è de ser rey de Fransa l'hi van sortint verrugas qu' es un contento.

Tothom sab que l'hi disputa 'l trono un tal Adalberto de Borbon; donchs no content ab aixó lo fatal destí, are s' ha vingut á probar qu' es fill ilegítim: y tant fill ilegítim que 'l seu pare era casat á la vegada ab dugas donas, y 'l conde de Chambord es fill de la dona segona.

Ab molta rahò donchs se l'hi diu Chamboard.

Y tant bört com es!..

CANTARELLAS.

M' han dit nina que 't comportas dant ton amor á un carlí.
—Si es cert, obra ú n' ell las portas y despátxam á n' amí.

A. DE B.

Sempre lo blanch dels carlins ha sigut la llibertat; mes lo blanch de D. Blanca es son Alfonso estimat.

J. L.

Tres germans dius que tens noya y sols dos jo 'n sè trobar; ¿á qué va qu' es que tu hi contas també aquell qu' es cap-alla?

Aixis que sò al llit Quimet ab sis camas me veurás: no 'u estranyis gents ni mica que dormo ab catre fá un any.

Tothom me diu que ja es hora que probi de pendre estat, lliurim Dèu de tals baixesas, lo pendre es sempre pecat.

Sent tu mona, Margarida, y lo teu marit bon mosso: ell ab l' orga y tú ballant qualsevol que busqui tronos.

A. F. O.

EPICRAMAS

Tinch una tartana ab mallas deya en Pep per alabarse, y las mallas son de un cop que vá menjarhi ensiamada.

Deya en Quim veient que un tipo no volia pagá 'l gasto.
—Jo crech que tu fas lo tonto...
—Lo tonto 'l faré si pago.

P.

Parlantne ahí ab en Mateu deya l' ateo Cascanta:
—De carlins n' hi mort quaranta.
—¿Y aixó 's cert?...

—Com hi há Dèu.

—¿Por qué 's fá fer los sombreros tant amples senyor Palou?...
—Perque sempre 'm diu la dona que tinch un cap com un bou.

P. P.

CUENTOS

Un quidam aná á una fonda ab mes gana que diners. De gana 'n tenia molta: de quartos, ni un céntim.

Apretat per la fam, comensa á demanar plats y mes plats, ampollas y mes ampollas.

Aixis que ha acabat demana al mosso que l'hi fassa compareixe al amo.

—Escolti l'hi diu: una curiositat. A un home que vingués y se l'hi atipés com cal y no tingués diners per pagarli ¿que l'hi faria?..

—Que vol que l'hi fés?... Ab una puntada de péu lo tiraria escalas avall.

—Vol fé 'l favor donchs de pegármela? Jo 'm trobo en aquest cas.

Un aná á confessarse: Lo capellá qu' estava molt gras y prenia rapé, tenia sobre un presatje del confessorari una caixeta de plata.

Lo penitent se n' adoná y se la féu sèva

—¿No t'è res mes de que confessarse?..

—Si pare: he robat una capsa de plata.

—Y donchs haurá de restituirla.

—Está bè: ¿la vol vosté?

—Jo no: ¿que vol que 'n fassa de la capsa?..

—Oh! es que 'l seu amo no la vol.

—Llavors no diga que l' haja robada, que lo qu' es la capsa es bèn sèva.

—Ah! está bè...

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remes xaradas y endavinallas que serán insertadas á son d' gut temps segons son mérit los ciudatans. Un Vilanovi, de la Geltrú, Pau Llogar y Cadiras, Avi vell, Un federal de Santa Coloma de Queralt, Un amich de 'n Pica-portas Gestus, un tal Pelendengas, Company de 'n Llosas, Ramon Bonhome, un blanch de Tayá, Pep, Un voluntari, la Dolores del Hostal, Faliuhet, Carnicer Vilanovi, Vicari de las dansas, Pau Pallús, Raba fregit, Guixaté ampurdanés, Cinto de la volta, Un bolero, Mirapeix y un gat de mar.

Faliuhet. Al revés de las otras senmanas en aquesta sobresurt la xarada á lo que 'ns envia. —Vicari de las dansas. Aprofitaré alguna cosa. —Pau Pallús. Idem idem. —Vilanovi de la Geltrú. Idem idem. —Boixompifaig. Pels epitafis recordis que Tot Sants s'acosta. —Pepet apotecari. —Lo que 'ns remet no pot anar. —Gayter del Noya. Aprofitaré lo cuento. —Zarbanistá del any 41. No fassa versos per Dèu, no fassa versos. En lo sonet hi faltan los accents, qu' es com si digéssim aquesta guitarra está fluixa de cordas. —F. Serra. Encare que bèn versificada la sèva poesia está carregada de vulgarismes qu' es com si digéssim dú la livita tacada. —Cust de l' Angelona. Algo hi anira. —Prudenci, Modest é Inocent. Home no s' enfadi: lo que 'ns vá enviar l' altra senmana era lo indecent, no vosté. —H. Z. é I. La sèva poesia té alguns defectes; pero deixa coneixe que vosté ab lo temps farà versos. —E. Gior y Ll. Densá que han dividit la societat ab lo ciudatá Stoc, lo que 'ns remet ho copia d' altres periódichs que havian sortit ja fá temps. Perque 'u entenga l' epígrama que 'ns dona com á seu es nostre. —Val si adoba. Lo seu romans es bèn versificat; pero no hi trobém lo compte. —A. F. O. Molt será lo que aprofitarem de lo que 'ns remet. —Camisola. Idem, idem. —Trompet de Reus. Dos quartos del mateix. —Avi vell. Dos quartos mes. —Gestus. Una pessa de dos mes del mateix. —Amich de 'n Picaportas. Lo que 'ns remet está molt mal versificat. —Pere Llogar y Cadiras. Prengui candela ab l' anterior. Company de 'n Llosas. En lo seu hi ha alguna coseta que corretjada podrá bèn unar. —Mirapex. També aprofitaré alguna cosa de vosté.

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y a la endavinalla del número anterior.

La RA-TE-RA y la RE-SER-VA que son las duas xaradas vaig encertar desseguida tot prenent la XOCOLATA.

— AVI VELL.

Han endavinat las tres soluciones los ciudatans Pau Pallús, Vicari de las dansas, Xino Lateta, Gayter del Noya, La reunió dels rosso, Pepet apotecari, Noy del Tayó, Carnicer Vilanovi, Pescriri Juncosa de Vilanova, Faliuhet, Dolores del Hostal, Company de 'n Llosas, Francisco Toldrá, Un colonial, Nino Nero, Cap de llauna, Los dno-nistas de Tarragona, Boixompifaig, Un tal pelendengas, Pepet de Tarragona, Gestus, Un llanut sense llana, Nasratat, Un voluntari del 11 y un federal de Santa Coloma de Queralt.

Han endavinat las primera y segona los ciudatans un blanch de Tayá, Un pillet de cafeti, Ramon Bonhome, Un palpizot, Titep y un somnia truytas. La 1.ª y 3.ª un amich de 'n Picaportas. Y las segona y tercera Un cusí del Angelona.

Finalment han endavinat la primera no més los ciudatans Simon del Ombra, Serpsraps-cranchspops, Un gat de mar y un federal de Besalú.

XARADA

I.

Si menjas alguna cosa fas prima si no t' agrada, No passis á péu lo riu que 'l dos sol anomenarse, perque á tersa, 'm vá passar un cop que á probá'u anava que de poch me vá venir com ma vida dos, tres, quatre.

Lo tot huy Espanya crida en contra certa canalla que sembran desolació per tot arréu allá ahont passan.

FALIUHET.

II.

Una vocal es primera de segona 'n beuhen molts: lo tren passa per dos prima y vell sol ser lo méu tot.

SÁXIERAXIP.

ENDAVINALLA.

Tinch curta vida y tota ella La passo, infelis, tancat;

Só com la neu de blanqueta;

Sens ser cap-vert, soch cap-blau:

M' usan ríchs y pobres m' usan,

Y á tots los serveixo igual:

Dos elements, vent y l' aygua

Son mos enemichs mortals.

Tinch un génit tan tremendo

Que rascatme 'm fan cremar:

Faig un crit y moro prompte

Puig lo mal m' ataca 'l cap.

Veyam si algu m' endavina

Qué no 'us costará pas tant.

LO CINTO DE LA VOLTA.

(Las soluciones en lo próxim número.)

ANÚNCIO.

GRAN LAMINA DE LA

REPÚBLICA DEMOCRÁTICA FEDERAL.

Litografiada á tres tintas por el inteligente artista Tomás Padró.

Podemos asegurar que es la mas importante de cuantas se han publicado hasta ahora y la mas adecuada para corporaciones oficiales, colegios y escuelas de educacion, Oficinas, Ate-neos, Circulos, Casinos, etc.

Está impresa sobre papel del mas superior y mide 4 palmos de alto por 3 de ancho.

Su precio es solo de 12 reales para que puedan adquirirla todos nuestros correligionarios á quienes la recomendamos.

Se halla de venta en varios establecimientos de esta ciudad y en la librería de Lopez, Rambla del Centro núm. 20.

Imp. de la V y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor, Rambla, 20.